नां तस्मादद्यैनं कुलीरकं व्यञ्जनस्थाने करोमि। वाढमित्युक्त्वा तं पृष्ठे समारोप्य तां वध्यशिलामुद्दिश्य प्रस्थितः। कुलीरको ऽपि दूरादेवास्थिपर्वतं शिलाश्रयं समुद्वीक्ष्य मत्स्यास्थीनि परिज्ञाय तमपृच्छत्। मामक्रियद्दूरे स जलाशयः। त्वं मदीयभारेणातिश्रान्तः। तत्कथय। सो ऽपि
५ मन्दधीर्जलचरो ऽयमिति मत्वा न स्थले प्रभवत इति मत्वा सस्मितमिदमाह। कुलीरक कुतो ऽन्यजलाशयः। मम प्राणयात्रियं। तस्मात् स्मर्यतामद्याभीष्टदेवता। त्वामप्यस्यां शिलायां प्रक्षिप्य भक्षयिष्यामीति। उक्तवति तस्मिन् स्वदशनसन्दंशेन मृणालनालधवलायां मृदुग्रीवायां गृहीतो मृतश्च। अथ स तां वकग्रीवां समादाय शनैः शनैस्तज्जलाशयमाससाद। ततः सर्वैरेव जलचरैः पृष्टः। भो कुलीरक किं निवृत्तस्त्वं। किं शकुनकारणं किञ्चित् सञ्जातं। सो ऽपि तव मातुलको न समायातः। तत् किं चिरयति। वयं सर्वे ऽपि सोत्सुकाः कृतेक्षणास्तिष्ठामः। एवं तैरभिहिते कुलीरको विहस्य प्रोवाच। मूर्खाः सर्वे जलचरास्तेन मिथ्यावादिना वञ्चयित्वा नातिदूरे शिलातले
१५ प्रक्षिप्य भक्षिताः। तन्मयायुःशेषतया तस्य विश्वासघातकस्याभिप्रायं ज्ञात्वा ग्रीवेयं तस्यानीता। तदलं सम्भ्रमेण। अधुना सर्वेषां जलचराणां क्षेमं भविष्यति। अतो ऽहं ब्रवीमि।

भक्षयित्वा बहून् मत्स्यानुत्तमाधममध्यमान्।
अतिलौल्याद्बकः कश्चिन्मृतः कर्कटकग्रहात् ॥२४२॥

२० वायस आह। भद्र तत् कथय कथं स दुष्टसर्पो बधमुपेष्यतीति। शृगाल आह। गच्छतु भवान् किञ्चिन्नगरं राजाधिष्ठानं। तत्र कस्यापि धनिनो राजामात्यादेः प्रमादिनः कनकसूत्रं हारं वा गृहीत्वा वृक्षकोटरे प्रक्षिप। येन स सर्पः सुखेन बध्यते। अथ काकः काकी च तत्क्षणादुड्डीतौ कस्मिंश्चित् पुरे प्राप्तौ। ततश्च काकी किञ्चिदुपवन
२५ मध्ये गत्वा यावत् पश्यति। तावत् कस्यचिद्राज्ञो ऽन्तःपुरं जलासन्न